

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan sveder, izimaj nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 13 gld., za četrt leta 8 gld. 30 kr. za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravnistvu naj se blagovoljno pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Telefon št. 3-4.

Sprava na Kranjskem.

VL

(Glas z Gorenjskega.)

Lepa je ideja sprave mej razprtima slovenskima strankama, katero je ravnokar katoliška stranka po državnem poslancu dr. Šušteršiču sprožila tako nepričakovano, ter jo postavila v ospredje naše domače politike. Toda „die Botschaft hör' ich wohl, allein mir fehlt der Glaube“. Da narodna stranka sladkim in vabljivim besedam katoliške stranke ne more dati polne in brezpogojne vere, zakrivila je katoliška stranka sama.

Ta stranka je dosedaj kazala tako malo spravljivega duha nasproti narodni stranki, tako malo ublažene ljubezni do svojega sorojaka, če ta nislepo prišel na katoliško zastavo in tako malo tolerance do vsega, kar je le malo dišalo po svobodi in napredku, da si pač težko mislimo, da bi bili nameni katoliške stranke za spravo in složno delovanje z narodno stranko resni in odkritosrčni. Kako je divjala katoliška stranka o priliki zadnjih deželnozbornskih volitev zoper našo stranko, zoper rodne slovenskega brata! Koliko hinavstva in breznačajstva, koliko politične sprijenosti in nasilstva producirala je združena katoliška kapelanokracija! In kolika samopašnost navdajala je katoliško stranko še v najnovejšem času, o priliki zadnjih državnozbornskih volitev! Takrat ponudila jej je narodna stranka roko v spravo, toda kratkovidnim mladeniškim kapelanom je bil notranjski mandat bolj na srce priraščen, kakor sprava v deželi in zavrnila se je. Dokler je katoliška stranka imela količjak upanja za zmago na volišču, ni poznala nobene spravljivosti, nobene prijenljivosti in ni poznala nobene poštenosti pri izbiri sredstev, ampak izrabljala in zlorabljala je svojo moč do skrajnega — zoper slovenske soproste in pristaše svobodoljubnejše slovenske stranke. Najljubša zabava katoliške stranke bil je boj zoper narodno stranko, njega smoter pa je bil uničenje te, za blagor in napredek slovenskega naroda vnete stranke. In sedaj najedenkrat tolika spravoljubnost na tej strani. Ali je pač istinita in resna?

Nadalje je uvaževati še drugo stvar. Mi, ki poznamo delovanje katoliške stranke iz kratko-preteklega časa, si težko mislimo in še težje verujemo njenim zatrjevanjem, da katoliško stranko v spravo žene jedino le skrb za bodočnost naroda slovenskega. Mogoče je vse na svetu, saj se je tudi Savel spreobrnil v Pavla. A vendar težko verujemo v tako iskreno in vzvišeno rodoljubje katoliške stranke, kateri je bila narodnost ob času katoliškega shoda v Ljubljani le deveta briga, po Mahničevi diagnozi pa naravnost paganstvo, stranke, katera je v narodovi službi osivelega, velezaslužnega našega prvoboritelja Svetca brezobzirno postavila v kot, ker se je drznil imeti pregrešni namen, da je hotel na katoliškem shodu govoriti ne le v katoliškem, ampak tudi v narodnem duhu, stranke, ki je o priliki odločitve o uličnih napisih ljubljanskih zakrivila veliko preziranje in brezbržnost v narodnih zadevah, in katera je narodno srce našla v svojih prsih šele v najnovejšem času radi tega, da zamore ljudstvo hujskati zoper narodno stranko, farizejsko zavijati oči in s prestom kazati na deželne poslance narodne stranke, kateri so le vsled pogibne gospodstvaželnosti in opasnega mračnarstva katoliške stranke z ozirom na svoje pičlo število prisiljeni bili, da so v obrambo narodne prosvete in v ohranitev svoje politične eksistence stopili v rahlo dotiko z nemškimi poslanci.

In končno, kaka je bila do sedaj pogodovina zanesljivost katoliške stranke? Taka, da narodna stranka nima posebnega povoda, kazati katoličanom mnogo zaupanja. Kako besedolomno in nepošteno se je vedla katoliška stranka pred par leti v deželnem zboru, ko je pred vsem na podlagi dogovora z narodnimi poslanci in s pomočjo njihovih glasov nunsko šolo spravila pod varno streho, in ko se je šlo za dogovorjeno protiuslugo, za glasovanje v prid višji dekliški šoli, pogoltnila je narodni stranki dano besedo brez sramu.

Zgorajšnji podatki dajejo narodni stranki pač dovolj povoda, da se ne zažene kar na prvi hip z odprtimi rokami katoliški stranki na prsa. Položaj danes še ni zadosti jase, in različne misli krožijo

nam po glavi. Kaj ko bi klerikalci spravo sprožili radi tega, ker jih navdaja skrb za bodočnost svoje stranke? Morda jim dušo tare spoznanje, da neštevilih obljub, s katerimi so ob volitvah zapeljevali volilce, ne morejo izvršiti, in da se jim je radi tega začelo odtujevati dosedaj verno udano priprosto ljudstvo, kar nam svedoči zadnja Vipavska volitev. Morda jim srce topi prepričanje, da njihovo mračnarstvo nima zadostno moč v sebi, da bi zamoglo ostrmoglaviti slovensko napredno inteligencijo. Ali pa jim vznemirja živce, ker vidijo iz dežele odhajati svojega vrhovnega dušnega pastirja in priznanega političnega vodjo, kateri je podprt z veliko dostojanstveno veljavo in z obilico gmetnih sredstev, domačih in graških, uspešno vodil klerikalce v strastni boj zoper rodne jim brate.

Pa bodi si, kakor hoče. Zameriti katoliška stranka ne more narodni stranki, če je poslednja oprezna in nezaupljiva. Zato naj pa katoliška stranka svoje pravne predloge tako zasnuje, da bomo iz njih razvideli, da ona spravo želi odkrito, in da ne more imeti nikakih zakritih zavratnih namenov. Če katoliška stranka to stori, menim da ga ne more biti resnega politika ali poslanca v naši stranki, ki bi se hotel protiviti zopetnemu sprazumljenju razprtih bratov. Danes še ne poznamo pravih predlogov katoliške stranke, zato pa svojim poslancem priporočamo veliko pozornost in opreznost, odgovorni ostanejo za to, da naša stranka po spravi ne bode škode trpela in v ljube izgubila. Mi smo za spravo — to Vam izražam po naročilu mnogih somišljenikov, — toda le za resno, pošteno in trajno-osiurjeno, mi pa nismo mnenja, kakor nekateriki zahtevajo, da se sloga mej našima strankama mora doseči na vsak način, bodisi tudi proti volji nekaterih aktivnih politikov, in stojimo na stališču, da je že še toliko zdravega razuma v našem zavednem prebivalstvu, da bo spravi pritrdilo le tedaj, če se bo ista izvršila na podlagi odkritosrčnosti, zanesljivosti in trajnosti, ter brez škode za napredek in prosveto milega naroda slovenskega. V Kanoso pa ne pojdemo nikdar!

Mikličemo svojim poslancem: Caveant consules!

LISTEK.

„Ljubljanski Zvon“ I. 1897.

Uredil Viktor Bežek.

Sedemnajsti letnik našega leposlovnega lista je završen. Ko se je list ustanovil, so se zbrali krog njega najboljši slovenski pripovedovalci. Ostali so mu zvesti, a vendar je list doživel marsikako spremembo. Smrt je pogostoma s svojo koščeno roko posegla v vrsto sotrudnikov, a prazno po jednem izpolnil je drugi — novinec je sledil staremu delavcu na slovstvenem polju. Naše politične borbe so odvrčale marsikaterega slovstvenika, ki je ob jednom politik, da bi iznova zastavil pero, vendar upamo, da vsaj še najboljši naših starejših pisateljev, ki je še čvrst in zdrav, da vsaj dr. Tavčar poda v „Ljub. Zvonu“ še kaj sadov svoje muze, ter ne zapusti povsem glasila svojih umrlih tovarišev, ki je bilo tudi njegovo dete.

„Ljub. Zvon“ se je v dolgi dobi, kakor naravno, večkrat spreminjal z ozirom na svoj obseg; zvest pa je ostal v gojitvi leposlovja. Ne more se tajiti, da je po krasnih proizvodih prvih tečajev nastala za nekaj časa neka neugodna sprememba na slabše, — da je mesto Kersnika, Tavčarja i. dr. zavlada manj talentirana pisateljska množica ter

da je slednjič našla v njem zavetja celo naša „slavna pisateljica“ s svojimi neprebavnimi povestmi. A tudi ta doba je srečno minila. List se je — skoro bi dejali — iz ekstreme prelevil v drugi. Za veliko literarno sušo, ki je vladala skoraj deset let, so nastopila nakrat bujno plodonosna leta, noseča nam lepo število novih, sicer mladih, a vele-nadarjenih, delavnih močij, ki se trudijo — navzlic uporu nekaterih abderitovskih konservativcev in pretiranih hvalilcev „starih časov“, — da obogate slovensko slovstvo z novimi umetniškimi oblikami, z novimi, modernimi idejami ter zaneso v našo literaturo tudi širše obzorje o življenju in svetu. Bilo pa je to potrebno in srečno.

Zdaj imamo v „Ljub. Zvonu“ list, ki se vredno sovršča leposlovnim zbornikom drugih narodov. „Nova struja“, ki je našla toliko nasprotstva v Slovincih, je osigurala listu to postojanko, in „Zvon“ urednik je porok, da list vstraja v sedanjem tiru. Saj se je baš temu uredniku v kratkem času posrečilo, pridobiti toliko talentov, da nismo v skrbeh za bodočnost. —

Nimam namena, da bi na dolgo in široko ocenjal zadnji letnik „Ljub. Zvona“. A opozoriti hočem vendar-le na to, kaj nam je donesel letos. Morda uverijo te vrstice nekaterike, ki se doslej niso brigali za naš leposlovni zbornik, da je naše

slovstvo v njem zopet lepo napredovalo. Morda pridobije listu novih sotrudnikov in naročnikov.

Leposlovje je preznamenit faktor v življenju vsakega naroda; po njem se ceni njegova izobrazba, njegova veljava. Ne zadošča, da si osvoje posamezniki poznanje leposlovja tujih narodov, ampak treba, da tudi sami producirajo kaj veljavnega. Zato služi „Ljub. Zvon“ že od nekdanj samo izvirnim spisom. Prevodi, kakor so tudi velikega pomena, opravičeno ne zavzemajo v njem prostora.

Vvodna povest „Kam plovemo“ nas je obznanila z novim, jako spretnim pripovedovalcem. Karol Dolenc se je izkazal kot izboren opisovatelj in vesten proučevatelj duševnega življenja. Včasih je sicer zašel v opisovanje duševnosti svojih junakov predaleč, često je pretiraval ter postranske stvari neprimerno raztegnil in razvlekel, vendar pa nam slika njegova povest moderno življenje v prav zanimivi obliki, ter kaže tudi človeško dušo v raznih strasteh, bojih in trpljenjih. Karol Dolenc se je mnogo učil pri Rusih; Dostojevskij mu je naravnost vzor. Veseli nas to, vendar pa se nam zdi, da je šel pisatelj v posnemanju velikega ruskega psihologa tako daleč, da trpi časih na tem njegova individualnost in izvirnost. Tudi se nam vidi, da pisatelj ne pozna življenja iz lastnega opazovanja, iz lastnih izkušenj, ampak bolj iz knjig. To se opaža

Izjava slovenskih poslancev tržaških.

Slovenski dež. poslanci tržaški so sklenili, da tudi letos ne vstopijo v d-ž. zbor in so nagibi temu svojemu koraku naznanili dež. glavarju dr. Dompieriju s posebno izjavo, kat ro so doposlali tudi namestniku grofu Goëssu. Izjava se glasi:

Povodom otvoritve šestega zasedanja deželnega zbora tržaškega, ki se je vršila dne 11. januarja 1895. leta, izročili so slovenski poslanci v istem deželnem zboru v roke tedanjega gospoda deželnega glavarja, dr. Ferdinanda Pitteri-ja, izjavo, s katero so izrekli, da ne vstopijo v deželni zbor iz razlogov, navedenih v isti izjavi; povodom otvoritve sedmega zasedanja istega deželnega zbora pa so poslali isti poslanci, z ozirom na nespremenjeni njih položaj analogno izjavo na tedanjega ministerskega predsednika, grofa Badenija in sicer samo nanj radi tega, ker imenovani g. deželni glavar, dr. Ferdinand Pitteri, ni dal proti vsakemu parlam. ntarnemu običaju prečitati v zasedanju leta 1895. polane izjave. Ker se razmere od zadnjega zasedanja d-ž. lnege zbora tržaškega nikakor niso izboljšale za Slovence pokrajine tržaške, mareč izdatno poslabšale ter stojé italijanski poslanci še vedno kakor kompaktna večina na principijalno odklanjajočem stališču proti vsem opravičenim narodnim, moralnim in materijalnim težnjam naših slovenskih volilcev;

uvažujé, da so slovenski poslanci še vedno izpostavljeni v mestnem zboru zasramovanju od strani občinstva na galeriji ter da jim ni pričakovati, da bi se jim v tem obziru boljše gojilo v deželnem zboru, ki je identična korporacija z mestnim svetom;

uvažujé, da je pokazala večina mestnega zbora, ki je tudi vdčina deželnega zbora, skrajno nestrpnosti prot Slovincem, s tem, da ni hotela in noče priznati, vkljub razsodbi visokega c. kr. upravnega sodišča, njih legalno izvoljenega zastopnika, Ivana viteza Nabergoja, tržaškim mestnim in dosledno tudi deželnim poslancem;

uvažujé, da vkljub temu, da je na podlagi poslednjih volitev tržaška okolica zastopana izključno po slovenskih zastopnikih, italijanska večina ni izvolila v mestno delegacijo, in dosledno tudi ne v deželni odbor, nobenega okoličanskega polanca, tako, da so podpisani poslanci izključeni od važnega sodelovanja v deželnem odboru na očitno škodo svojih volilcev;

ker slovenski poslanci še do danes nismo zadobili v izjavi od 10. januarja 1895. zahtevanih garancij gledé na svobodo osebe in govora v dež. zbornici tržaški ne od deželnega glavarja in tudi ne od c. kr. osrednje vlade, katera ni storila niti najmanjšega koraka v tem oziru;

izjavljamo slovenski poslanci kakor zastopniki celokupne tržaške okolice, da se ne moremo udeležiti niti letošnjega zasedanja zasedanja tržaškega deželnega zbora, kar blagovolite, presvetli gospod deželni glavar, vzeti na znanje ter v celoti priobčiti to izjavo, z našimi razlogi vred, visokemu dež. zboru.

V Trstu, dne 10. januarja 1898.

Ivan Nabergoj, Ivan Marija Vatovec, Fran Dollenz, Ivan Goriup, Alojzij Goriup, Fran Kosec.

zlasti pri ženskih značajih. Kakor je torej Dolenc realist glede notranjščine svojih junakov, tako malo verjetni so premnogi zunanji dogodki njegovega romana.

Pisatelj nas je s tem delom uveril, da se imamo od njega nadejati še mnogo dobrega. Seveda je tudi ta spis „novostrujarski“ ter s tem marsikomu pri nas ne bo ugajal; nas pa veseli, da si je ta tako klevetana strelja pridobila zopet vrlega sodelavca. Da hodijo naši „moderni“ v šolo k Rusom in Francozom, zameri jim le oni, komur so ideal Marlittkini romani in seveda dosledno potem tudi Pavlinine povesti vrhunec domačega pripovednega slovstva.

Rajko Perušek, ki je v „Ljub. Zvonu“ in „Kresu“ objavil že mnogo po svoje originalnih povestic iz Bosne, je podal lani daljšo povest „Mara Rendiča“, v kateri se vnovič kaže dobrega poznavatelja tamošnjih ljudij in razmer, a si je tudi vnovič utrdil svojo pisateljsko priljubljenost. I ta povest najbrž ne bo ugajala nekim našim „idealistom“.

Tretja daljša povest letošnjega „Zvona“ je „Pod streho“ iz peresa marljive Marice. Zajeta je iz tržaškega življenja in nas vodi v „proletarijat“, iz katerega se je dvignila po lastni moči

V Ljubljani, 13. januarja.

Ire in nemška narodna stranka. Skoraj jednoglasno je avstrijski parlament izrekel Irotu nezaupanje radi snane affere s Gregorigom in neovržno dokazano je bilo, da se je Iro s svojo častno besedo lagal. Radi tega je Iro svoj mandat odložil, a bil je po prizadevanju Schöbnerja iznova voljen. Klub narodne stranke ga je sedaj zopet sprejel kot hospitanta, tako da sta sedaj Wolf in Iro iznova kolegi, dasi sta se še nedavno obsipala v rasnih glasilih z najgršimi psovskami.

Hrvatski Janičarji. Pod tem naslovom poroča „Obzor“ na kak način se vrši pomadjarjenje hrvatskih otrok v Zagrebu, Brodu, Oseku, Zemunu, Karlovcu, Kam. Moravicah i. dr. V omenjenih mestih živi namreč veliko število železničarjev; za njihove otroke so ustanovili Madjari posebne šole, kjer se vbija mladini v glavo madjarščina ter mori narodni čut. V Kapošvaru so ustanovili celo velik internat, v kateri se sprejemajo nadarjeni sinovi hrvatskih in madjarskih železničarjev; sedaj je v internatu 150 hrvatskih in 50 madjarskih dečkov, ki pa ne smejo nikdar govoriti v materinem jeziku, sicer ne dobé jesti ter so še drugače kaznovani. V internatu dovrše otroci ljudsko in srednjo šolo, potem pa jih pošljejo deloma tudi na vseučilišče v Budimpešto. Na ta način vzgajajo Ogrji hrvatske renegate, janičarje. Prav tako delajo Italijani in Nemci na Primorskem, v Istriji, na Koroškem in Štajerskem s slovenskimi otroci. In tudi tu so glavni kontingent otroci železničarjev in uradnikov v tvornicah. Toliko se nikjer ne nemškutari kakor v teh krogih. Tudi v Ljubljani je tako. V nemške šole hodijo večinoma otroci teh slojev, ki menijo, da se začneja kultura z blebetanjem nemščine. V institutu Ime Huthove pa je prav tako strogo prepovedano govoriti slovenskim deklicam v materinskem jeziku, kakor hrvatskim dečkom v Kapošvaru. V omenjenem institutu se podučuje sicer par ur tudi slovenščina, da pa so te urice le pesek v oči, je umljivo. Kako naj se li slovenske deklice nauče slovenščine ako jim je dovoljeno le v teh pičlih urah čuti slovenske glasove ter če smejo samo ob sobotih par ur kramljati mej seboj po svoje? In vendar je v Huthovem institutu precej Slovenk!

Afera Dreyfus Esterhazy je pri kraju. Vojno sodišče je po dvadnevni obravnavi izreklo jednoglasno, da je Esterhazy nedolžen. Esterhazy je dobil popolno zadoščenje. Mej pričama, polkovnikom Henrijem in polko nikom Picquartom je prišlo pred sodščem do hudega spora; tudi je Picquart povedal doslej neznane skrivnosti, ki so vzbudile senzacijo ter pride Picquart zatagadelj bržčas pred disciplinarno sodišče.

V Perziji dviga anarhija svojo krvavo glavo, tovarišica pa sta ji glad in bolezen. Na vseh koncih poka prestol šaha Musaffer Eddina in polom je skoraj neizogiben. Že pred tremi meseci so se pojavili v nekaterih mestih južne Perzije ustanki. Narod je pregal v Šrašu šahovega namestnika ter postavil troglavno vlado. Vzrok so največ uradniki, ki odirajo narod najnesramnejše.

Dogodki na Kubi. Zjedinjene države so poslale zopet Kubancem, za katere je večna vojna

prava šiba božja, nekaj podpore. Španci se veda tega seveda jako nevoljni. — Kolona generala Riosa je natolkla čete ustaškega vodje Maxima Gomeza ter mu vzela 200 konj; ubitih je bilo 12 ustašev, Španci pa so imeli 11 ranjencev.

II. koncert „Glasbene Matice“

dne 12. januarja t. l.

Ob jako lepi in obilni udeležbi občinstva se je vršil včeraj II. redni koncert priljubljenega našega glasbenega savoda. Vzpored je obsegal le tri točke, a prave velike glasbe, skoro bi rekli preveč za jeden večer. Ker smo o prve in tretje točke glasbeni vrednosti že poročali obširneje pred koncertom, omejimo se glede teh dveh lahko bolj na izvajanje.

Koncert so počastili g. dež. predsednik baron Hein z gospo soprogo, gosp. župan Hribar in mnogi odlični dostojanstveniki civilnega in vojskega stanu, več gg. častnikov in mnogo rodoljubov iz raznih krajev.

Ludwiga van Beethovena slovita „Eroica“ bila je prava naslada za prijatelje klasčne glasbe, če tudi morda ne v toliki meri za maso poslušalcev v svoji celoti. Z učitelji „Glasbene Matice“ in drugimi diletantskimi sviralci na godalnih pomnoženi vojaški orkester je s točno in dobro nuancirano izvedbo tega velikega dela zopet pokazal pod spretnim vodstvom koncertnega mojstra g. Čerina, da je kos tudi najtežavnijim nalogam. Morda bi v I. delu Allegro con brio ne bil škodoval malo živahnejši tempo v nasprotju h krasnemu Adagio assai tužne marcia funebre, ki je naredila posebno globok utis na poslušalce. Ljubki Scherso (allegro vivace) se je izvajal jako precizno ter se je z mogočnim finale (allegro molto) prav dostojno končala prva vzpredna točka.

Camille Saint-Saëns je našemu občinstvu že znan, duhovit skladatelj, ki združuje vse pikantnosti in karakteristične znake moderne francoske glasbe v sebi. V svojem koncertu za cello op 33, kaže se nam zopet v najlepši luči, ob enem pa podaja poslušalcu toliko krasnega glasbenega užitka, da je občinstvo z najživahnejšim zanimanjem sledilo tej točki. Mladi učitelj „Glasbene Matice“ g. Julij Junek je stopil prikrit pred naše občinstvo in dosel popoln uspeh ter smo spoznali v njem pravega mojstra na svojem instrumentu. Do srca segajoči glasovi cello so pod njegovo roko dobivali nekaj očarujočega, poslušalca nehoté nase vezajočega. Od najnižjih kontra-basovih tonov do najvišjih, že vijolini se približajočih, je bil njegov ton lepo poln, jednat in siguren, ob enem pa mehak in mil, kakor ga more izvesti le pravi umetnik, ki ne čuti samo, nego tudi tehnično popolnoma nadvlada svoj instrument. Občinstvo je g. Juneku glasno priznalo svojo popolno zadovoljnost za užitek, ki ga je imelo. „Glasbeni Matici“ pa smemo le gratulirati na pridobitvi g. Juneka.

Karola Bendla „Sveti večer“ je velikanška skladba, ki bi že skoro sama zadoščala, da izpolni koncertni večer. V celoti se je izvajala, posebno kar se tiče zborov prav dobro in kazala o velikem trudu, ki ga je imel g. Čerin s študiranjem. Seveda bi bil uspeh še popolnejši, ako bi tudi solisti obvladali vse težkoče recitativnega petja tako, kakor to nikakor ne moremo in ne smemo zahtevati od pevk in pevcev diletantov. Priznati pa moramo, da so gdinci Dev in Lapajne in gg. Razinger in Likar svoje uloge izvedli kolikor mogoče prav dobro. Posebno ljubko je donel zvonki glas gdčne Devove, ki je imela precej veliko ulogo, in simpatični mezzosopran gdč. Lapajnetove v njeni tudi obsežni ulogi. Manjši sta moški solo-urogi, kateri bi prišli gotovo do večje veljave,

učiteljica Roza, vzorna in izobražena ženska. Opisuje se nam v nji tudi, kako se je popel ubog, nadarjen dečko do slavnega gledališkega igralca. To dvoje nam povsem absorbiruje zanimanje, in zato nas zvršetak, ki ni v strogi zvezi s povestjo samo, nekoliko iznenadi. No, ne zamerimo pisateljici, da je še poskrbela za običajni in priljubljeni „dober konec“, to tem manj, ker nas je s povestjo, z opisovanjem in snovjo povsem zadovoljila. — Tudi pri Marici moramo priznati, da zajema iz življenja, in da se ne izgublja več v one temne višave; ki so drugim pisateljicam toliko priljubljene; zato pa se tudi tako razlikuje in odlikuje od onih.

Jako lepo napredujoč pisatelj in nadarjen pristaš „nove struje“ je tudi Premec, čegar „Ženitna ponudba“ sicer ni epohalna, vendar pa prav zanimiva; — boljša od te se nam pa zdi njegova povestica „Škof“. Upamo, da nam marljivi pisatelj poda še katero, tej slično sliko.

Milutin Zarnik je v „La bella Ginna“ — še bolj pa Radoslav Murnik v „Nirvana“ — podal spis, kateri bodo morda naši literarni Radamanti nazivali morda celo — slovensko dekadenco. Zarnik je znan po svojem izboru, drastičnem humorju, in želeli bi, da nam v „Ljub. Zvonu“ poda tudi kako tako delce; to tem bolj,

ker letošnja Murnikova satirična humoreska: „Abdul Slovožoh in Kara Besedavelj zlasti v zvršetku ni srečna. Prvi, najizbornejši slovenski stilist Murnik, ki je tudi s svojo glumo imel neredo, pa se gotovo ne da oplasiti po tem, temveč skuša, da nam v prihodnje napiše res kaj dovršenega. Seveda treba v ta namen, da obrača Murnik tehniki svojih del isto skrbnost, s katero se odlikuje v svojem jeziku.

Kakor mej pripovedovalci, nahajamo tudi mej pesniki mnogo mladega naraščaja. Da so njih proizvodi dobri, priča zadostno to, da jih redigira mojster Aškerc, ki je „Zvonu“ zvest in marljiv sotrudnik. Njegove pesmi nas ne mamijo samo po svoji obliki, temveč tudi po svoji vsebini, in gotovo nam je izdatno razširil naše pesniško obzorje. Krog „starine“ pesnikov, I. N. Resmana se zbira „Aleksandrov“, „Nikolajev“ in drugi dobri znanci prošlega tečaja. Tudi Vida bodi nam, kot zastopnica ženstva v tem kolu, srčno pozdravljena.

Tako je bila izključno leposlovna stran „Zvona“ v tem tečaju povsem taka, da je v obče ugajala in zadovoljevala tudi strogim zahtevam; to tembolj, ako ne pozabimo, da se je po pretežni večini rekrutirala od mladih pisateljev. xy.

da nista bila pevca nekje sadej mej zborom, odkoder se jih ni vselej razločno moglo slišati. Posledno kra-en efekt je dosegel osmeroglasen zbor v III. številu. „Oj božiča sveti čas“, katere veličastni zvoki so se razlegali mogočno po dvorani. Krasni ansamblu „Prišla je noč itd. končajoč s: rakev — črni križ!“ je naredil globok utis na poslušalce. Pravi glasbeni biseri so začetek drugega dela s kratko sinfonično sliko „Log in njiva s cvetkami vseh je okrašena“, in poskočni popis svatbe, ki je prav efektna glasbena slika, s katero čudno kontrastuje sled-ča ji žalostinka. Veličastno konča ta prelepa glasbena slika s prvim motivom božičnega večera in veselo se sukajočih kolovratov ter jo zaključajo majestozni zbor.

Občinstvo je z živim odobravanjem izreklo svoje priznanje pred vsem neumornemu trudu gosp. Čerina in vseh sodelujočih. Pripomnimo naj le to, da je orkester, ki je v koncertu za cello spremljeval prav režno in diskretno, bil v „Svetem večeru“ mnogokrat dosti premočan in je pokril so liste preveč. Tudi bi želeli jasnejšega izgovarjanja teksta sploh. To so pa le malenkosti, ki se lahko odpravijo pri bodočem ponavljanju te prekrasne Bendlove skladbe, katero bode občinstvo gotovo rado in še z večjim zanimanjem poslušalo, ker na prvikrat se ne mogó oceniti vse njene krasote.

A.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 13. januarja.

— (Repertoir slovenskega gledališča) Danes se bode predstavljala veseloigra „Pariški potepuh“. V soboto se uprizori — prvič v letošnji sezoni — velečastna opera „Ernani“, po kateri je občinstvo že dolgo povpraševalo. Intendantca je prosila „Glasbeno Matico“ oziroma nje moški zbor, naj svoj na soboto določeni ples preloži, ker je ta dan slovenska predstava, a tej prošnji se ni moglo ugoditi.

— (Občni zbor pevskega društva „Slavec“) V nedeljo dne 9. januarja t. l. se je vršil občni zbor tega društva. Predsednik g. Dražil je omenjal, da je društvo v preteklem letu mnogo delovalo na narodnem polju s tem, da je marljivo gojilo slovensko pesem ter s prireditvijo veselice, izletov in sodelovanji pri raznih narodnih društvi storilo svojo dolžnost. Spominjal se je blagih podpornikov, katerih je sedaj 250 ter izrekel upanje, da osanejo društva tudi v prihodnje zvesti in slednjič tudi umrlih členov. Iz jako obširnega poročila tajnikovega povzamemo sledeče: Društvo je priredilo meseca februarja m. l. maškarado, ki je donesla društvu lep dobiček. Nadalje je priredilo o binkoštih m. l. vrtno veselico, slednjič tri pevske večere, izlet v Litijo in v Šmartno, kjer je bil „Slavec“ slovesno sprejet ter v Litiji priredil skupno s pevskim društvom „Zvon“ in tamburaškim zborom vrtno veselico v korist družbi sv. Cirila in Metoda. Posebno zahvalo izrekel je občni zbor litijskemu bralnemu društvu, oziroma njega predsedniku g. Gregorčiču ter šmartninskemu pevskega društvu „Zvon“, kateri društvu sta si za krasni vsprejem pridobili največ zaslug, zahvalo pa tudi šmartninskim rodoljubkinjam, ki so ob tej priliki „Slavcu“ podarile krasen trak na zastavo. Korporativno se je društvo udeležilo blagoslovljenja zastave pevskega društva „Ljubljana“ ter otvoritve „Narodnega doma“ v Celji in blagoslovljenja zastave celjskega „Sokola“, kjer je sodelovalo na predvečer pri koncertu. Povodom vseslovenskega shoda je „Slavec“ sodeloval na prijateljskem večeru in drugi dan pri komersu tujim gostom na čast. Sploh je bil ob raznih prilikah naprošen za sodelovanje, in se vedno odzval. Iz poročila blagajnikovega povzamemo le toliko, da je bilo v preteklem letu skupnega denarnega prometa 2110 gl. 80 kr., stroškov 1604 gl. 85 kr., torej preostanka 505 gl. 95 kr. Pri zadnji točki dnevnega reda je več govornikov stavilo razne nasvete in predloge ter je končno predsednik zaključil zborovanje, hvaležno spominjajoč se narodnega časopisa, katero je bilo društvu vedno naklonjeno, in vspodbujajoč pevce k marljivemu prihajanju k pevskim vajam, ker le potem bode „Slavcu“ mogoče, vzdržati se na sedanjem stališču.

— (Nesgodna) Na cesti proti Rožniku blizu Tržaške ceste našli so ljudje danes opoldne ležati brez zavetnega mesta, kateremu je tekla kri iz glave. Konstatovano se je, da je to 40 let stari Franc Koderman, kateri je bil do 27. m. m. v službi pri pokopališkem cerkovniku Medicu. Kodermana so prenesli v bolnico, a ni upanja, da bi okrevaj, ker mu je stopila kri v možgane, najbrž vsled udarca, kateri je dobil pri kakem pretepu.

— (Ogenj.) Včeraj zvečer okoli 1/10 pričela je goriti hiša Janeza Šušteršiča v Črni vasi št. 49. Hiša, ki je bila prazna, je pogorela do tal. Čuvaj na gradu ni vedel goste megle zapazil ognja in ga tudi ni naznanil. Sum je, da je nekdo navlašč zažgal.

— (Zdravstveno stanje v Ljubljani.) Teden izkaz o zdravstvenem stanju mestne občine ljubljanske od 1. do 8. januarja kaže, da je bilo novorojencev 26 (= 38.61 %) umrlih 20 (= 29.70 %), mej njimi je umrl za vrtico 1, za jetiko 4, za vnetjem sopilnih organov 2, vsled mrtvouda 1, vsled

samomora 1, za različnimi boleznimi 11. Mej njimi je bilo tujcev 8 (= 40 %), iz zavodov 9 (= 45 %). Za infekcijskimi boleznimi so oboleli, in sicer: za škrlatnico 1, za vrtico 2 osebi.

— („Gorenjski Sokol“ v Kranji) imel bode v nedeljo dne 16. t. m., ob 7. uri zvečer v prostorih g. P. Mayrja ml. svoj redni občni zbor s običajnim vz oredom.

— (Narodna čitalnica v Kamniku) priredi s prijaznim sodelovanjem slavnega pevskega društva „Lira“ v lastnih prostorih dne 16. t. m. veselico. Vzpored: 1. Wagner: „Pod dvoglavim orlom“, udarjajo t. mburaši. 2. I. pl. Zajc: „U boj“, poje moški zbor s spremljevanjem orkestra. 3. * * * „Trije nosovi“, komičen trojespev. 4. Farkaš: „Venec hrvatskih p-smij“, udarjajo tamburaši. 4. Ples. Začetek točno ob pol 8. uri zvečer.

— (Prve dolenske posojilnice v Metliki) redni občni zbor se bo vršil dne 6. februarja z običajnim vzporedom

— (Prostovoljno gasilno društvo v Postojini) priredi v nedeljo, dne 16. t. m. v hotelu „pri kroni“ predpustno veselico s šaloigro in plesom, pri katerem bode svirala domača godba na lok. Začetek točno ob 1/8. uri zvečer. Vstopnina za osebo 1 K, za družino 2 K. Čisti dohodek je namenjen za poplačilo in popravilo orodja ter se preplačila hvaležno sprejemajo

— (Deželni zbor štajerski) Iz Gradca se na piše 12. t. m.: V današnji (četrti seji) je dež. odbor predložil načrt zakona glede nastavljanja učiteljev na javnih ljudskih in meščanskih šolah, baron Rokitsky pa je nasvetoval ustanovitve dež. pomočnega zaklada. Z ozirom na včerajšnji izid volitve v odseke je poslanec knez Liechtenstein izjavil, da pristaši katoliške ljudske stranke ne vzprejmejo volitve v odseke, ker večina ni volila nobenega njenih pristašev, ki je drž. poslanec. Dež. glavar je izjavil, da nihče ne more odkloniti volitve v kak odsek, da pa ima zbornica pravico, dovoliti izvoljenim členom izstop. Zbornična nacionalna večina je z živahnim ploskanjem dovolila poslancem izstop iz odsekov. Potem je Rokitsky utemeljeval svoj predlog glede ustanovitve deželne hipotečne banke.

— (Ptujška gimnazija.) Iz Ptuja se nam poroča 12. t. m.: Tukajšnji obč svet je imel danes sejo, v kateri je sklenil, delovati z vsemi sredstvi na to, da se ptujška nižja gimnazija popolni v višjo in proti temu, da se podržavi. Dežela bi pač rada dosegla podržavljenje tega zavoda, ker jo preveč velja, ali germanski Ptujčani se ustavljajo podržavljenju, ker se boje, da bi vlada zavod „poslovenila“. Ta strah ni neopravičen, ako se pomisli, da obiskujejo to šolo večinoma slovenski otroci, kateri se v njej krepko germanizujejo in se potem, ko stopijo v življenje, kot nemškutarji bore proti emancipaciji svojega lastnega naroda.

— (Nemška zavist.) „Grazer Tagblattu“ se piše glede gostovanja slovenske opere v Celju, da je bila predstava „hundeleer“. No, mi vemo bolje, kako je bilo. Prireditelji predstave so bili z obiskom in z materijalnim uspehom popolnoma zadovoljni, če pa je Nemcem v tolažbo misel, da je bila predstava „hundeleer“, jim je nečemo kvariti, saj umejemo, da jih grize in peče, da si morejo celjski Slovenci privoščiti izborne operne predstave, Nemci pa se morajo zadovoljevati z operetnimi predstavami, katere so tako slabe, da jih že nihče več obiskovati neče.

— (Samonemške pečate) sta dobili novi mariborski sodišči, okrožno in okrajno, menda v dokaz, da se bode tudi za vlade pravosodnega ministra Rubra nadaljeval sistem Gleispachov. Kaj bi se čudili? Smo pač v Avstriji!

— („Savinske podružnice Slovenskega planinskega društva“) II. občni zbor bo v nedeljo dne 16. januarja t. l. ob 2. uri popoldne v gostilni g. Josipa Mikuša v Gornjemgradu po sledečem dnevnem redu: 1. Poročilo o društvenem delovanju l. 1897. 2. Poročilo blagajnika. 3. Proračun za leto 1898. 4. Nasveti in predlogi. Ako bi v smislu § 17. društvenih pravil ta občni zbor ne bil sklepčen, vrši se ob 3. uri isti dan drugi občni zbor po enakem dnevnem redu.

— (Koroški deželni zbor.) Iz Celovca se nam piše 12. t. m.: V današnji seji je dr. Steinwender na njemu lastni, bombastični način utemeljeval svoj predlog, naj se razveljavijo jezikovne naredbe za Češko in za Moravsko. Deželni zbor je seveda predlog vzprejel. Ustanovljena sta bila dva nova odseka, kmetijski odsek, v kateri je bil voljen tudi Muri in gospodarski odsek, v kateri ni bil voljen noben Slovenec.

— (Slov. akad. društvo „Slovenija“ na Dunaju) priredi v sredo, dne 19. t. m., svoj IV. občni zbor s sledečim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Čitanje zapisnika bratskega društva „Triglav“. 3. Poročilo odborovo. 4. Poročilo odseka za ureditev adresne knjige. 5. Poročilo kon-

certnega odseka 6. Slučajnosti. Local: Kastnerjeva restavracija: „Zum Magistrat“. Začetek ob pola 8. uri zvečer. Slovanski gosti dobro došli!

* (Francozi in Čehi.) Te dni so prirejali Francozi ob priliki instalacije novega predsednika „Instituta de France“ Čehom znamenite ovacije. Pri dimeru je bivši ravnatelj lepih umetnostij napil časti vrednemu in plemenitemu narodu Čehov, katerih zastopnik, slavni slikar profesor Brožík je bil prisoten. Francozi so Brožíka objemali in poljubljali.

* (Samomori na Dunaju) so sedaj, ko pritiska zima in nedostaje dela, uprav na dnevnem redu. Vsak dan se umori ali vsaj poskusi umoriti vsaj eden človek. Od torka zvečer pa do srede popoldne, torej niti tekom jednega celaga dne, je morala dunajska rešilna družba hiteti na pomoč 7 samomorilcem! Vzrok samomorom je na Dunaju navadno beda, čisto bolezen in pa — nesrečna ljubezen

* (Nobenega nesrečnega zakona ne bo več.) kajti ameriški profesor Keely je izumil aparat, na katerem je lahko spoznati „dušno sorodstvo“ dveh oseb. Veleučni profesor namreč trdi, da vejó iz vsacega človeka električni vali, in iz moči in kakovosti teh valov je lahko presoditi značaj kakega človeka. To moč in kakovost pa določi aparat, kateri je treba spraviti z dotično osebo v dotiko; aparat da namreč nekaj glas od sebe, kateri je sevé pri vsakemu človeku drugačen. Ako glasova dveh oseb harmonično donita, živeli bodeta osebni harmonično, t. j. srečni bodeta, in zopet nasprotno. Da bi tak aparat le kmalu poslali tudi v Ljubljano!

Telefonična in brzojavna poročila.

Reka 13. januarja. Včeraj zvečer je imel občinski svet sejo, v kateri je volil župana. Izvoljen je bil dr. Mayländer, kateri je na vprašanje vladnega zastopnika, če priznava po ogerski vladi proti volji občinskega zastopa uvedene zakone, izjavil, da jih ne prizna, na kar je vladni zastopnik takoj razpustil jedva izvoljeni obč. svet.

Praga 13. januarja. Na današnjo sejo nista prišla ne grof Buquoi ne Schlesinger, dasi sta njiju samostalna predloga na dnevnem redu. Predlog glede oprostitve osebne dohodarine vseh naklad se ni koj odkazal pristojnemu odseku, kakor je navada, ampak je zbornica na predlog dra. Schückerja sklenila, da se začne o njem razprava. Schückerjev predlog je bil vzprejet z glasovi Nemcev in veleposestnikov. Mej Čehi je to vzbudilo velik nemir. Wolf je Čehom zaklical: Mir! Burni „Oho!“ „Kaj pa to?“ je bil odgovor. Herold je precizoval stališče čeških poslancev glede osebne dohodarine. Za njim je govoril Iro, kateri je rekel, da je Nemcem težko razpravljati o tej stvari, ker jezikovne naredbe še niso preklicane in vsled tega ni gotovo, če bodo Nemci pri drugem branji te predloge še v deželnem zboru.

Praga 13. januarja. Po končani razpravi o predlogi glede osebne dohodarine, katero je zbornica odkazala finalnemu odseku, je prišel na vrsto predlog grofa Buquoi glede jezikovnega zakona. Predlog je utemeljeval princ Ferdinand Lobkovic najprej v češkem, potem v nemškem jeziku. Ko je začel češki govoriti, zagnali so Nemci velik hrup in jeli razgrajati. Wolf, stoječ sredi večje skupine nemških poslancev, je kričal ves besen: Tako ne smete govoriti! To je bedarija. Jaz vas ne razumem. Mi ne razumemo tega idijoma. Isto tako so kričali drugi nemški poslanci, kar je Čehi močno razburilo. Posl. Aulys, urednik „Nar. Listov“ je Wolfu zagrozil s pestjo, na kar je Wolf zaklical: „Le grozite, mi vas že uženemo!“ Ko je Lobkovic začel nemški govoriti, je češki radikalec dr. Baxa zaklical: „Lepo veleposestvo imamo! To je družba komedijantov.“ Mnogo čeških poslancev je zapustilo dvorano.

Praga 13. januarja. Situacija se je močno poostрила. Pri razpravi o predlogu grofa Buquoi se hočejo Schücker, Prade, Wolf in klerikalec Opitz izreči proti temu, da bi Nemci vstopili v odsek, kateri naj izdela jezikovni zakon, češ, da se mora jezikovno vprašanje rešiti v drž. zboru. Čehi je vsled tega minila vsa spravljivost. Ako izrečejo Nemci, da ne vstopijo v imenovani odsek, pričakovati je, da pride še danes do katastrofe.

Budimpešta 13. januarja. Na shodu nemadarskih narodnostij l. 1895. izvoljeni izvrševalni odbor je glede zakona o pomadjarjenju vseh krajevnih imen izdal memorandum, s katerim prosi, naj cesar tega zakona ne sankcionira. Spomenica opozarja, da je narodnostni zakon še vedno na papirju, in da je ni države na svetu, kjer bi 10 milijonov duš imelo samo jednega poslanca. Madjari delajo sistematično na uničenje nemadarskih narodnostij. Spomenica opozarja, da so Madjari oropali Slovakom gimnazije, katere so sami vzdrževali, da so vse cerkvene narodne šole v nekdanji granici pomadjarili, da branijo Srbom kupiti svet za zgradbo svoje gimnazije in navaja še mnogo drugih taci dejstev.

Budimpešta 13. januarja. Na železniški progi v Miskolcz se je zgodila danes velika nezgoda. Dva tovarna vlaka sta trčila. Dva železničarja sta bila ubita, več drugih ranjenih, stroja in vagoni so močno poškodovani.

Pariz 13. januarja. Emile Zola je danes v časopisu „Aurore“ priobčil odprto pismo na predsednika republike, v katerem z nečuvstven brezobzirnostjo kritikuje obravnavo proti majorju Esterhazyju, katerega je vojno sodišče oprostilo. Zola dolži v tem „l'accuse“ nadpisane članku vojno sodišče, da je nepravilno in nezakonito postopalo. Vojni upravi očita, da je namenoma zanemarila svojo dolžnost, in da je provocirala lažnjive izjave strokovnjakov, vojnemu ministru Billotu očita, da je odstranil vse dokaze za Esterhazyjevo krivdo, osrednji pisarni vojnega ministerstva pa, da je uprizorila ostudno vojno v listih, da prepreči zmago pravice. Zola pravi, da je prvo vojno sodišče storilo veliko krivico, ker je nedolžnega Dreyfussa obsodilo, še večjo pa drugo sodišče, ki je krivga Esterhazyja oprostilo. Končno pozivlje Zola vlado, naj ga radi teh očitaj postavijo pred porotnike.

Meteorologično poročilo.

Višina nad morjem 3062 m.

Januarj	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C	Vetrovi	Nebo	Padešina v mm. v 24 urah
12.	9. zvečer	750.9	3.0	sl. sever	oblačno	
13.	7. zjutraj	751.4	1.1	sr. zah.	oblačno	0.0
	2. popol.	751.4	2.1	sl. zah.	oblačno	

Srednja včerajšnja temperatura 3.2°, za 5.8° nad normalom.

Dunajska borza

dne 13. januarja 1898.

Skupni državni dolg v notah	102	gld. 35	kr.
Skupni državni dolg v srebru	102	gld. 30	kr.
Avstrijska zlata renta	121	gld. 75	kr.
Avstrijska krona renta 4%	102	gld. 70	kr.
Ogerska zlata renta 4%	121	gld. 25	kr.
Ogerska krona renta 4%	99	gld. 60	kr.
Avstro-ogerske bančne delnice	939	gld. —	kr.
Kreditne delnice	356	gld. —	kr.
London vista	120	gld. 05	kr.
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58	gld. 82 1/2	kr.
20 mark	11	gld. 76	kr.
20 frankov	9	gld. 54	kr.
Italijanski bankovci	45	gld. 40	kr.
C. kr. cekini	5	gld. 69	kr.

Ormoška posojilnica

obrestuje tudi po novem letu vloge

po 5%

brez odbitka novega rentnega davka.

Srečke za princa Evgena spomenik.

Žrebanje
11. februvarja.

Glavni dobiček:

75.000 kron.

Srečke à 50 kr. priporoča J. C. Mayer v Ljubljani.

Potrjim srcem naznanjavo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pretužno vest, da je Vsemogočni izvolil našo preljubljeno mater, oziroma teto, gospo

Agato Kolman udovljeno Gril

po dolgi bolezni, prevideno s sv. zakramenti za umirajoče, danes po noči ob 1/1. uri, v starosti 70 let poklicati k sebi.

Pogreb drage nepozabne rajke boče v črtek, dne 13. t. m., ob 4. uri popoldne iz deželne bolnice k sv. Kristofu, kjer se nje pozemski ostanki položijo k večnemu počitku.

Drago rajco priporočava v blag spomin in molitev. (78—2)

V Ljubljani, dne 12. januarja 1898.

Ivan Gril
sin.

Franja Krisch
hči.

Mesto vsacega posebnega načnaila.

Zahvala.

Za mnogobrojne izjave srčnega sočutja ob smrti našega nepozabnega, srčno ljubljenega očeta, gospoda

Pavla Grudna

zasebnika, posestnika srebrnega križca s krono za zasluge i. t. d.

za obilno udeležbo k zadnjemu počitku, izrekamo tem potom vsem p. n. udeležnikom svojo najudeležbo zahvalo; zlasti pa prečastiti duhovščini, gg. uradnikom, gg. pevcem za ganljivo petje, gg. darovateljem krasnih vencev, slav. čitalnici, slav. delavskemu in bralnemu društvu, slav. telovadnemu društvu „Sokola“, slav. požarni brambini in od daleč došlim sorodnikom in prijateljem.

V Idriji, dne 12. prosinca 1898.

(83)

Žalujoči ostali.

Mlada, 15 do 16 let stara, močna

deklica

katere ima veselje do kupčije in dobro šoleko na obrazu, se vzprejme v uk trgovine mešanega blaga.

Kje? pove upravnštvo tega lista. (85—1)

VIZITNICE
v elegantnej obliki priporoča po ceni
„Narodna Tiskarna“
v Ljubljani.

Zahvala.

Za mnoge dokaze pristrčnega sočutja povodom smrti gospodične

Apolonije Hočevar

za mnogobrojno spremstvo k poslednjemu počitku pokojnice in za lepe poklonjene vence izrekam najglobljo zahvalo.

V Ljubljani, dne 13. januarja 1898.

Antonija Ješe

(86)

c. kr. uradniška soproga.

Izgubila se je

včeraj zvečer zlata zavratna verižica s srčkom od Krakovskega nasipa do „Narodnega doma“.

Poštteni najditelj se prosi da jo odda proti dobri nagradi: **Krakovski nasip št. 18, v pritličji.** (87)

Ces. kr. avstrijske državne železnice.

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. oktobra 1897.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Proga čez Trbiš.
Ob 12. uri 5 m. po noči osonni vlak v Trbiš, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno; čez Selzthal v Ausse, Solnograd; čez Klein-Reifling v Steyr, Linz, na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 5 m. zjutraj osonni vlak v Trbiš, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj; čez Selzthal v Solnograd; čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 50 m. dopoldne osonni vlak v Trbiš, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 4. uri 2 m. popoldne osonni vlak v Trbiš, Beljak, Celovec, Ljubno; čez Selzthal v Solnograd, Lend Gastein, Zell ob jezern, Inomost, Bregenc, Curih, Genevo, Pariz; čez Klein-Reifling v Steyr, Linz, Budejevice, Plzenj, Marijine vare, Hebr, Francove vare, Karlove vare, Prago, Lipsko, Dunaj via Amstetten. — **Proga v Novo mesto in v Kočevje.** Ob 6. uri 15 m. zjutraj mešani vlak. — Ob 12. uri 55 m. popoldne mešani vlak. — Ob 6. uri 30 m. zvečer mešani vlak. — **Prihod v Ljubljano. j. k. Proga iz Trbiša.** Ob 5. uri 52 m. zjutraj osonni vlak z Dunaja via Amstetten, iz Lipskega, Prage, Francovih varov, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plzija, Budejevic, Solnograda, Linca, Steyra, Pariza, Geneve, Curiha, Bregence, Inomosta, Zella ob jezern, Lend Gasteina, Ljubna, Celovca, Linca, Pontabla. — Ob 4. uri 57 m. popoldne osonni vlak z Dunaja, Ljubna, Selzthala, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Pontabla. — Ob 9. uri 6 m. zvečer osonni vlak z Dunaja via Amstetten, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla. — **Proga iz Nevege mesta in iz Kočevja.** Ob 8. uri 19 m. zjutraj mešani vlak. — Ob 2. uri 32 m. popoldne mešani vlak. — Ob 8. uri 35 m. zvečer mešani vlak. — **Odhod iz Ljubljane d. k. v Kamnik.** Ob 7. uri 23 m. zjutraj, ob 2. uri 5 m. popoldne, ob 6. uri 50 m. zvečer. — **Prihod v Ljubljano d. k. iz Kamnika.** Ob 6. uri 56 m. zjutraj, ob 11. uri 8 m. dopoldne, ob 6. uri 20 m. zvečer. (17—9)

Pserhofer-jeva

lekarna „pri zlatem državnem jabolku“

Dunaj, I., Singerstrasse št. 15.

J. Pserhofer-jeve odvajalne kroglice

staroznano, lahko odvajalno in od mnogih zdravnikov občinstvu priporočano domače zdravilo.

Te kroglice so iste, ki so že več desetletij občinstvu znane pod imenom **J. Pserhofer-jeve kri čistilne kroglice** in se pristne izdelujejo samo v lekarni „pri zlatem državnem jabolku“, Dunaj, I., Singerstrasse 15.

Od teh kroglic stane: 1 škatlica s 15 kroglicami 21 kr., 1 zvitok s 6 škatlicami 1 gld. 5 kr.

Če se poprej vposlje denarni znesek, potem stane poštnine prosta pošiljatev: 1 zvitok kroglic 1 gld. 25 kr., 2 zvitka 2 gld. 30 kr., 3 zvitki 3 gld. 35 kr., 4 zvitki 4 gld. 40 kr., 5 zvitkov 5 gld. 20 kr., 10 zvitkov 9 gld. 20 kr. (Manj ko 1 zvitok se ne more pošiljati.) (68—1)

Prosi se izrecno, „J. Pserhofer-jeve odvajalne kroglice“

zahtevati in na to paziti, da ima napis na pokrovu vsake škatlice na navodilu o uporabi stoječi podpis **J. Pserhofer** in sicer z rdečimi črkami.

Balzam zoper ozeblino

J. Pserhofer-jev. 1 lonček 40 kr., s poštnine prosto pošiljatev 65 kr.

J. Pserhofer-jev sok iz ozkega trpotca

razslizujoč, 1 stekl. 50 kr.

J. Pserhofer-jev balzam zoper golšo

1 steklenica 40 kr., s poštnine prosto pošiljatev 65 kr.

Stoll-ovi Kola-preparati,

izvrstno krepčilo za želodec in živce. 1 liter kola-vina ali eliksirja 3 gld., 1/2 litra 1 gld. 60 kr., 1/4 litra 85 kr.

J. Pserhofer-jeva grenka želodčna tinktura

(preje življen-)

ska esenca imenovana). Lahko raztopljeno zdravilo, dražilega in krepčujočega učinka na želodec pri oviranem prebavljanju. 1 steklenica 22 kr., 1 dvanajststena steklenica 2 gld.

J. Pserhofer-jev balzam zoper rane,

1 steklenica 50 kr.

Tannochinin-pomada

J. Pserhofer-jeva, najboljšo sredstvo za rast las, 1 pušica 2 gld.

Zdravilni obliž za rane

pok. prof. **Steudel-a,** 1 lonček 50 kr., s poštnine prosto pošiljatev 75 kr.

Univerzalna čistilna sol

A. W. Bulrich-a, domače sredstvo proti slabi prebavi, 1 zavoje 1 gld.

Razen tu imenovanih preparatov so v zalogi še vse v avstrijskih časnikih oglašene tu-in inozemske farmacevtske specialitete ter se preskrbe vsi predmeti, katerih morda ne bi bilo v zalogi, na zahtevanje točno in najceneje.

Pošiljatev po pošti izvršujejo se najhitreje proti temu, da se prej vposlje denar, večje naročbe tudi proti povzetju zneska.

Če se preje vposlje denar (najboljše s pošto nakaznico), potem je poštnina mnogo cenejša, nego pri pošiljatevah proti povzetju.